

A valóság ezzel szemben...

VISSZHANG - XLVI. évfolyam 1. szám, 2002. január 4.

Az alábbi cikket természetesen a Népszabadságban szerettem volna közreadni. Éppen a Népszabadság olvasói érdekében, akik között lehetnek ÉS-t nem olvasók is. A főszerkesztőhöz és az illetékes rovatvezetőkhez elküldött írásra azonban a napilap ügyvédje válaszolt, "szívesen tájékoztatva" arról, hogy hibaigazításomat nem kívánják megjelentetni, tekintettel arra, hogy helyreigazítást csak a tudósításban szereplő személyek kérhetnek, maga a cikk írója nem. Így kerültek az alábbi sorok az ÉS-be.

A fény védőszentje, szent Luca napján - amint már több alkalommal az elmúlt években - tudósítást küldtem a Népszabadságnak, ezúttal Góman László egykori zámolyi roma, majd strasbourgi politikai menekült haláláról. A másnapi lapszámból ki is derül: a 44 éves Góman a nyáron a Kis-Rajnában fürdött, szívgörcsöt kapott, és hosszan tartó agyi oxigénhiány következtében több hónapig kómában volt december 6-i haláláig. (Időnként magához tért ugyan, de nem ismerte fel még családtagjait sem.) Leírtam azt is, hogy Góman halála befolyásolhatja a Fejér Megyei Bíróságon folyó - elsősorban K. Krisztián előzetes letartóztatásban lévő vádlott bűnösségét vagy ártatlanságát bizonyítani hivatott - büntetőper kimenetelét. Az október 15-i tárgyaláson ugyanis egy "védett", névtelen - de a MIÉP-es képviselőjelölt, Franka Tibor cigányellenes brosrájában postai címmel szereplő - tanú, F. Gy., Gómant azonosította egy, a vádirat szerint ismeretlen, de K. Krisztiánnal "szándékegységben lévő" elkövetővel. A Népszabadság szerkesztői azonban meglehetősen, hm, "szabadosan", s ami ennél is szomorúbb, nem éppen elfogulatlanul bántak jól meggondoltan megfogalmazott információimmal. A leginkább az szomorít el, hogy a tudósításból kimaradt: a névtelen tanú másodkézből származó, állítása szerint az éppen egy éve a kanadai Hamiltonban gyógykezelés közben meghalt Krasznai Ibolyától hallottakat adta elő vallomásában. Hogy ez mennyire lényeges, abból is kiderül - igaz, ezt utólag teszem hozzá -, hogy az illető vallomásában nyilvánvalóan tévesen olyan személyeket is egy 1999. augusztus 29-én Zámolyon elkövetett bűncselekménnyel - bűnsegédi részességgel vagy bűnpártolással - vádol, akik ekkor történetesen nem is jártak a Fejér megyei településen, egyikük például Görögországban nyaralt. Így szavahihetősége legalábbis kétséges, és Krasznai Ibolya halála miatt forrásuk sem ellenőrizhető. Nem felel meg a valóságnak, hogy a vád szerinti bűncselekmény augusztus 29-én történt volna, a pontos dátum 28-a. Nem igaz az sem, hogy az ezen a napon történtek miatt öt személyt vádolnának "csoportosan elkövetett garázdasággal", amint az a Népszabadság december 14-i számából kikövetkeztethető. Aminthogy kissé - pardon - cigányellenesre sikeredett lekedveltebb napilapunk azon kitétele is, hogy az "agyonverés" több tanúja is Strasbourgban tartózkodik. Tudom persze, hogy a halállal végződő eset idején a mai strasbourgiak közül többen Zámolyon, a kormány(ok) meghosszabbított hipokriziseként, képmutatásaként működő Országos Cigány Önkormányzat által létrehozott cigánytelepen tartózkodtak, azt viszont nyilván a lap szerkesztői tudják, hogy közeli hozzátartozókról lévén szó, az illetők - jogukkal élve - nem szerepelnek a tanúk listáján, és ezért még csak a sugalmazás eszközeivel sem hibáztathatók. A valóság a fentiekkel szemben az, hogy két roma asszony - az ekkor még fiatalkorú "Réca" és a súlyosan látássérült "Mari" - szerepel a vádiratban "csoportos garázdaság" vádlottjaként a jelzett napon történtek miatt. Feltételezett cselekményük súlya azonban olyan csekély, hogy a magyar hatóságok ennek tudtával adták ki útlevelüket, és a francia menekültügyi hatóság, az OFPRA szintén ennek ismeretében részesítette őket politikai menedékjogban (és tagadta meg kiadatásukat).

A három másik "csoportosan elkövetett garázdasággal" vádolt személy - akik egy korábbi időpontban verekedtek (vagy lökdösődtek) egy csákvári fiatalemberrel Zámolyon - nem tartózkodik Strasbourgban. K. Elemér Csóron, a fiatalkorú K. Antal és V. Richárd pedig továbbra is Zámolyon lakik, és egyiküknek sincs köze az augusztus 28-án történtekhez.

Miért fontos mindez? Nos azért, mert mainapság mind a szélsőségesen, mind a "mérsékelt" rasszista jobboldal szerzői igyekeznek a zámolyi romák menedékkérelmét úgy beállítani, mintha az illetők a büntető felelősségre vonás elől igyekeztek volna Strasbourgban "elrejtőzni". Mintha Strasbourgban több tucat "lincselő", egészen pontosan 52 - köztük mintegy 30 felnőtt - "gyilkos" kért volna menedéket. Szégyen a Népszabadságra nézve, hogy a korrekt tényközlés helyett - a zámolyi romák üldözéséhez a maga eszközeivel, sajtó útján is hozzájárulva - beáll a mocskolódók közé. A zámolyi romák közel egy évvel a bűncselekmény után, a rendőrségi nyomozás lezártaival, külföldre távozásukat több hónappal előtte egy sajtótájékoztatón bejelentve kértek politikai menedékjogot a Francia Köztársaságtól. Magyarországi üldözésüket több kiló dokumentummal - köztük a parlamenti kisebbségi biztos körülbelül két nyomdai ív terjedelmű állásfoglalásával, önkormányzati határozatok, rendőrségi feljelentések és politikai, elsősorban kormányzati "megnyilvánulások" és újságcikkek garmadájával - bizonyították. Kár becsapni magunkat és egymást. És kár becsapni, most már valóban kár a zámolyi romák ellen hergelni az olvasókat. A baj ugyanis nagyobb, mint a Népszabadság szerkesztői gondolnák.